

[Den fungerende statsminister.]

påskønnede virksomhed, som er udført af „Fondet for dansk-norsk samarbejde“, midlertidigt har måttet indstilles. Som det vil være det høje ting bekendt, har en vidkreds af stipendiater tidligere rettet en indtrængende henvendelse til regering og folketing om, at der skabes muligheder for en ubrudt fortsættelse af stipendievirksomheden, og regeringen finder det ønskeligt at benytte denne lejlighed til at styrke fondets økonomi, således at stipendievirksomheden, som har været dette fonds fornemste opgave, umiddelbart kan genoptages.

„Dansk-islandsk fond“, der er oprettet i 1918 og kun i meget begrænset omfang har været i stand til at forøge den kapital, som ved stiftelsen blev henlagt til fondet, og „Dansk-færøsk kulturfond“, som blev oprettet i 1951, har måttet se deres virksomhed indskrænket, efterhånden som pengenes købekraft mindskes. Også for disse to fonds' vedkommende finder regeringen det ønskeligt, at der skabes mulighed for øget indsats, herunder for løsning af sådanne større opgaver, som man hidtil har måttet lade ligge.

I erkendelse af den betydning, som især „Fondet for dansk-norsk samarbejde“ har haft for de to lande, og da der hidtil har måttet savnes et større officielt fond, der her i landet kunne virke for en tilsvarende forbindelse med Sverige, foreslås der oprettet et dansk-svensk fond af samme størrelse som den danske afdeling af „Fondet for dansk-norsk samarbejde“, efter at dette er forøget som foreslået. Det er regeringens ønske med oprettelsen af dette fond at give udtryk for den taknemlighed, som det danske folk nærer for vort svenske broderfolks bistand under de vanskelige besættelsesår.

Endelig foreslås der også oprettet et dansk-finsk fond, der dog kun kan blive af begrænset størrelse.

Idet jeg i øvrigt henviser til selve lovforslaget og bemærkningerne til dette, skal jeg kun anføre, at forslaget § 2 tilsigter at skabe hjemmel til at udarbejde fundatser for de nye fonds og at foretage ændringer i de eksisterende fundatser til gennemførelse af det sædvanlige fondstilsyn.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 4 medlemmer med stedfortrædere til værnepligtsnævnet.

(Jfr. tidenden sp. 807).

Valgt blev: folketingsmand *Victor Gram* med stedfortræder folketingsmand *Per Hækkerup*, fhv. folketingsmand *Arnth-Jensen* med stedfortræder folketingsmand *Østergaard*, folketingsmand *Reedtz-Thott* med stedfortræder folketingsmand *Jacob Pedersen*, og fhv. folketingsmand *Johs. Christiansen* med stedfortræder folketingsmand *Kirkegaard*.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om indløsning af visse sparebeviser.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 982).

Der var stillet følgende ændringsforslag:
Af *Alfred Jensen, Ragnhild Andersen, Fuglsang, Lynnerup Nielsen* og *Petra Petersen*:

Til § 1.

Som nyt punktum tilføjes:

„Der kan ikke ved indløsningen foretages modregning for skyldig statsskat.“

Ændringsforslaget sættes først til forhandling.

Alfred Jensen: Såvel ved første som ved anden behandling af dette lovforslag har jeg rejst spørgsmålet om skattevæsenets tilbageholdelse af penge, der skal udbetales ved indløsning af sparebeviser, til dækning af eventuel skatterestance. Bortset fra finansministeren er der ingen, der har gjort indvendinger mod de betragtninger, jeg har gjort gældende, og jeg står uforstående over for, at man ikke har villet tilslutte sig de synspunkter, jeg har fremført. Jeg mener ikke, at man kan blive stående ved det, som finansministeren har sagt: at det må være skattemyndighedernes skøn, der er afgørende for, om pengene skal beslaglægges til dækning af skyldig skat. Jeg mener, at når man står over for en ændring af loven, der hovedsagelig skal komme